

ארגון רבני צהר
היהדות של כולנו

הגדה של פסח

בתוספת הנחיות הלכתיות
למצב חירום ולשעת הדחק

נוסח עדות המזרח

ניסן תשפ"ו, מבצע שאגת הארי

הקדמה

”כִּי־מִי יֵצֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת” (מיכה ז, טו).

המתרחש לנגד עינינו בימים אלה איננו נופל מהנפלאות שעליהן דיבר הנביא. כשאנו חוזים במדינת ישראל מכה בנחרצות בגדולי אויביה, לצד המעצמה החזקה בתבל, אנו נותרים משתאים ופעורי פה.

”בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים”. בשנה זו אין צורך להתאמץ כדי לחוש שיש לנו יציאת מצרים משלנו. מתברר שלסיפור המסופר בהגדה ישנם פרקי המשך מרשימים לא פחות, שאותם אנו חווים בימים אלו ממש. כולנו נוטלים חלק בעלילה - מהיורדים למקלטים ועד הלוחמים בחזיתות באיראן, בלבנון ובגבולות ארצנו. השנה, לכל אחד ואחת מאיתנו יש חובה להרבות בסיפור יציאת מצרים: זו שבימי אבותינו וזו המתרחשת לנגד עינינו.

אף על פי כן, ואולי דווקא בשל התקופה הייחודית הפוקדת אותנו, ייתכן שיעלה הצורך לקצר בחלקה הראשון של ההגדה - סיפור יציאת מצרים; זאת משום שאנו כותבים כעת פרק נוסף בעלילה, פרק שבו אנו שותפים פעילים בצל האזעקות וההתרעות, הנפילות והירוטים.

אף שברובד הרוחני אנו בעת נשגבת של ”אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת”, הרי שמעמדם ההלכתי של ימים אלו עשוי להיות מוגדר כשעת הדחק, ומציאות זו מחייבת אותנו לתת את הדעת על פרטי ההלכות וההנהגות הנדרשות במצבים אלו. מובא לפניכם תקציר ההלכות שכתבו הרבנים שאול ברוכי וירון מושקוביץ, מצוות הרבנים של מרכז האתיקה בארגון רבני צהר, יחד עם הגדה של פסח שמודגשים בה חלקי ההגדה העיקריים לשעת הדחק.

ארגון רבני צהר שולח ברכת חיזוק לכל השותפים במערכה ולכלל אזרחי מדינת ישראל.

עומדת בפניכם שאלה? אל תיוותרו ללא מענה. אנו מזמינים אתכם לפנות למוקד ההלכה של רבני צהר בטלפון: **1-800-200-377**.

פסח כשר ושמח,
הרב דוד סתיו

הנחיות הלכתיות לעריכת ליל סדר בזמן מלחמה

שעת הדחק

1. "כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח"; לכתחילה יש לערוך סדר שלם כהלכתו. אולם, ייתכן שעל פי הנסיבות, בזמן אזעקות או במצב חירום, יהיה קושי לקיים את הסדר כרגיל. בשעת הדחק, אפשר לקצר את ליל הסדר, להתמקד בעיקר ההגדה ולקיים את שאר מצוות הסדר.

2. הנחיות אלו מיועדות לבריאים. הנחיות ייחודיות לחולים וקשישים, ובהן גם הרחבות בחלק מהעניינים שנזכרים כאן, מצויות באתר צהר עד 120.

זמן

3. זמן הקידוש וההגדה הוא מצאת הכוכבים (19.20 בשנת תשפ"ו בישראל). בשעת הצורך, ניתן להקדים את הקידוש ואת תחילת הסדר לפני צאת הכוכבים, אך שתיית שאר הכוסות, אכילת מצה ומרור קריאת ההגדה ואמירת ההלל צריכות להיות מצאת הכוכבים.

4. זמן מצוות הסדר, כולל אכילת אפיקומן, הוא עד חצות (00.45). מי שמתפנה לעריכת הסדר קרוב לחצות יקצר את הסדר, כמבואר להלן, על מנת לאכול מצה ומרור לפני חצות. אם לא ערכו סדר עד חצות, אפשר לקיימו עד עלות השחר (5.17).

קיצור

5. החלקים העיקריים שב"מגיד" הם: שאלת "מה נשתנה", "עבדים היינו" ו"מתחילה עובדי עבודה זרה" (ובכללם גם סיום בשבח), "ארמי אובד אבי" (עם חלק מהדרשות), "כל שלא אמר שלושה דברים אלו", פרקי ההלל שבסוף "מגיד" ("מלפיד"), ברכת הגאולה וכוס שנייה.

6. בשעת הצורך אפשר לקצר אף יותר (לדלג על "ארמי אובד אבי" ולומר מעט מההלל), וכמובן, על פי הזמן אפשר להוסיף. כאשר הזמן לאמירת "מגיד" דחוק ומקצרים, יש להוסיף בזמן הסעודה, אם אפשר, את החלקים שהושמטו.

7. עיקר ההלל הוא פרקי הלל המצרי (תהלים קיג-קיח) וברכת "יהללוך" (ללא "הלל הגדול" [תהלים קלו] וברכת "נשמת" ו"ישתבח"). בשעת הצורך די לומר מספר פסוקים וברכת "יהללוך".

הסבה

8. עיקר חובת ההסבה הוא בזמן שתיית ארבע כוסות ואכילת מצת מצווה (ב"מוציא מצה", "כורך" ואפיקומן). מי שלא היסב באכילת מצה יחזור ויאכל כזית בהסבה (בשים רשאיות להקל, וגם גברים בשעת הדחק). מי שלא שתה יין בהסבה, למנהג הספרדים יחזור וישתה בהסבה, ולמנהג האשכנזים יחזור וישתה רק בכוס השנייה (ויש להקל, כנ"ל).

הפסקות

9. גם אם הפסיקו ויצאו כולם מהבית למרחב מוגן בין הקידוש לסעודה, אין צריך לחזור ולקדש בסמוך לסעודה.
10. אם הפסיקו בזמן אמירת ההגדה או ההלל חוזרים למקום שפסקו, אף אם שהו זמן רב.
11. אם הפסיקו בזמן ברכת המזון, לנוהגים כשולחן ערוך חוזרים למקום שפסקו, ולנוהגים כרמ"א - אם שהו כמה דקות או יותר חוזרים לתחילת הברכה שהפסיקו בה.
12. בדרך כלל, אין להפסיק ואין לדבר מנטילת ידיים שאחרי "מגיד" ועד סיום אכילת מצה, מרור וכורך. כאשר צריך להפסיק כדי להיכנס לממ"ד וכדומה: אם אפשר להמשיך את האכילה בממ"ד, מוטב להמשיך; אם אי אפשר, מוטב להימנע מדיבור שאינו הכרחי.
13. אם דיברו דיבורים שאינם קשורים לאכילה בין הברכות על המצה לבין אכילתה, בין הברכה על המרור לאכילתו או בין הברכה על היין לשתייתו, יש לחזור ולברך. אם דיברו במקום אחר אין לברך שנית.
14. זמן אכילה של כזית מצה או מרור הוא "כדי אכילת פרס", אשר למחמירים הוא 4 דקות, ולמקלים עד 9 דקות. אם הפסיקו באמצע אכילת כזית צריך לאכול שנית. בשעת הצורך, אם כבר אכלו כשליש מצה לפני שהפסיקו, אין צריך לאכול שנית אף אם מקפידים בדרך כלל על שיעור גדול יותר של מצה.
15. אם אמירת ההגדה מתארכת בשל ההפסקות, ויש צורך לשתות, אפשר לשתות משקה שאיננו יין לפני מזיגת הכוס השנייה. יש מתירים לשתות גם לאחר מזיגת הכוס השנייה ובזמן ההגדה, ואפשר לסמוך על כך במקום צורך. מוטב להימנע מאכילה, מלבד בזמן אכילת הכרפס.

<p>אותיות קטנות שאר הסדר.</p>	<p>אותיות בינוניות קטעים שחשוב להוסיף.</p>	<p>אותיות גדולות החלקים העיקריים שבסדר, שבלעדיהם לא יוצאים ידי חובה ואותם יש לומר בכל קיצור של הסדר.</p>	<p>מקרא</p>
-----------------------------------	---	---	--------------------

נוסחי ההגדה שהכנו הם על פי נוסח אשכנז ועדות המזרח. הקטעים המסומנים כעיקר ההגדה וההלל, בשתי רמות החשיבות, זהים גם לנוהגים מנהגי תימן (מלבד הקידוש וברכת המזון).

ההגדה טעונה גניזה

נוסח ההגדה

קדש

מוזגים כוס ראשון. המצות מכוסות.

אֱלֹהֵי מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ, אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם. וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת מוֹעֲדֵי יְהוָה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

סְבֵרֵי מְרֻנָּן.

לְחַיִּים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל עַם, וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל לְשׁוֹן, וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֵּן לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה, מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה, חֲגִים וְזִמְנִים לְשִׂשׁוֹן, אֶת יוֹם חַג הַמִּצּוֹת הַזֶּה, וְאֶת יוֹם טוֹב מִקְרָא קֹדֶשׁ הַזֶּה, לְזִמְן חֲרוּתְנוּ בְּאַהֲבָה, מִקְרָא קֹדֶשׁ, זִכָּר לִיצִיאַת מִצְרַיִם. כִּי בָנוּ בְּחִרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדְּשָׁתָּ מִכָּל הָעַמִּים, מוֹעֲדֵי קֹדֶשׁךָ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׁוֹן הַנְּחַלְתָּנוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מִקְדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזִּמְנִים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁחֲחִינוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזִמְן הַזֶּה.

שׁוֹתָה רֹב כּוֹס הַיַּיִן בַּהֲסָבָה

וירחץ

נוטלים ידיים בלא ברכה.

כרפס

לוקח מן הכרפס פחות מכזית, כדי שלא יתחייב בברכה אחרונה, טובל במי מלח, מברך "בורא פרי האדמה", ומכווין לפטור בברכה גם את המרור.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְרֵי הָאָדָמָה.

יחזן

בוצע את המצה האמצעית לשתיים ומצפין את החצי הגדול לאפיקומן, ואת הקטן מחזיר למקומו.

מגיד

מגלה את המצות, מגביה את הקערה, ואומר בקול רם.

הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים.
כל דכפין ייתי ויכל, כל דצריך ייתי ויפסח.
השתא הכא, לשנה הבאה בארעא דישראל.
השתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין.

מסירים את הקערה מעל השולחן, מוזגין כוס שני וכאן הבן או אחד מן המטובים שואל.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?

שבכל הלילות אין אנו מטבילין אפילו פעם אחת והלילה הזה שתי פעמים.
שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ או מצה, והלילה הזה כולו מצה.
שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות, והלילה הזה מרור.
שבכל הלילות אנו אוכלין ושותין בין יושבין ובין מסבין, והלילה הזה כלנו מסבין.

מחזיר את הקערה אל השולחן. מגלים את המצות.

עבדים היינו לפרעה במצרים, ויוציאנו יהוה אלהינו משם ביד חזקה ובזרע נטויה.
ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו ובני
בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים.

ואפילו כלנו חכמים כלנו נבונים כלנו זקנים כלנו יודעים את התורה מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים.
וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משבח.

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבני ברק והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותה הלילה, עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית.
אמר רבי אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות עד שדרשה בן זומא, שנאמר, למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך הימים. כל ימי חייך הלילות. וחכמים אומרים ימי חייך העולם הזה. כל ימי חייך להביא לימות המשיח.

ברוך המקום, ברוך הוא, ברוך שנתן תורה לעמו ישראל, ברוך הוא.

כִּנְגַד אֲרֻבְעָה בָּנִים דְּבִרָה תּוֹרָה: אֶחָד חָכֵם, וְאֶחָד רָשָׁע, וְאֶחָד תָּם, וְאֶחָד שְׂאִינֵנו יוֹדֵעַ לְשֹׂאוֹל.
 חָכֵם מַה הוּא אוֹמֵר? מַה הַעֲדוֹת וְהַחֲקִים וְהַמְשֻׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲתָכֶם. אַף אַתָּה אָמַר לוֹ כְּהִלְכוֹת הַפֶּסַח: אֵין מִפְּטוּרֵינִי אַחַר הַפֶּסַח אֲפִיקוּמָן.
 רָשָׁע מַה הוּא אוֹמֵר? מַה הַעֲבֹדָה הַזֹּאת לָכֶם. לָכֶם וְלֹא לוֹ. וְלִפִּי שֶׁהוֹצִיא אֶת עַצְמוֹ מִן הַכֶּלֶל, כִּפָּר בְּעַקֵּר. וְאַף אַתָּה הִקְהָה אֶת שְׂנֵי וְאָמַר לוֹ: בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצִאתִי מִמִּצְרָיִם. לִי וְלֹא לוֹ. וְאֵילוּ הִיָּה שָׁם, לֹא הִיָּה נִגָּאֵל.
 תָּם מַה הוּא אוֹמֵר? מַה זֹאת. וְאִמְרַת אֱלֹוֹ: בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרָיִם מִבֵּית עֲבָדִים.
 וְשְׂאִינֵנו יוֹדֵעַ לְשֹׂאוֹל אֶת פֶּתַח לוֹ, שְׁנֵאָמַר: וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר, בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצִאתִי מִמִּצְרָיִם.
 יְכוֹל מְרֵאשׁ חֲדָשׁ, תִּלְמוּד לֹמֵר: בַּיּוֹם הַהוּא. אֵי בַיּוֹם הַהוּא, יְכוֹל מִבְּעוֹד יוֹם, תִּלְמוּד לֹמֵר: בְּעִבּוֹר זֶה. בְּעִבּוֹר זֶה, לֹא אִמְרַתִּי אֲלֵא בְּשָׁעָה שְׂמִצָּה וּמְרוֹר מְנַחִים לְפָנֶיךָ.

מִתְחִלָּה עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה הָיוּ אֲבוֹתֵינוּ, וְעַכְשָׁיו קָרְבָנוּ הַמָּקוֹם לַעֲבֹדָתוֹ,

שְׁנֵאָמַר: וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם, כִּי אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: בְּעִבְרַת הַנְּהַר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם, תִּרְחַ אָבִי אֲבִרְהָם וְאָבִי נַחֲוֹר, וַיַּעֲבֹדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים. וְאַקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבִרְהָם מֵעִבְרַת הַנְּהַר וְאוֹלַךְ אוֹתוֹ בְּכָל אֶרֶץ כְּנָעַן, וְאַרְבָּה אֶת זֶרְעוֹ וְאַתָּן לוֹ אֶת יִצְחָק, וְאַתָּן לְיִצְחָק אֶת יַעֲקֹב וְאַתָּה עָשִׂיו. וְאַתָּן לַעֲשׂוֹ אֶת הַר שְׁעִיר לְרִשְׁתָּהּ אוֹתוֹ, וַיַּעֲקֹב וּבָנָיו יָרְדוּ מִצְרָיִם.

בְּרוּךְ שׁוֹמֵר הַבְּטָחָתוֹ לְיִשְׂרָאֵל, בְּרוּךְ הוּא.

שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָשַׁב אֶת הַקֶּץ, לַעֲשׂוֹת כְּמוֹ שֶׁאָמַר לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים, שְׁנֵאָמַר: וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם, יָדַע תְּדַע כִּי גֵר יִהְיֶה זֶרְעֶךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם, וְעֲבָדוּם וְעָנּוּ אוֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה. וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנִי וְאַחֲרָי כִּן יֵצְאוּ בְּרַכָּשׁ גָּדוֹל.

מִכֹּסֶה אֶת הַמִּצּוֹת וּמַגְבִּיָה אֶת הַכּוֹס בִּידוֹ, וְאוֹמֵר

וְהִיא שְׂעִמְדָה לְאַבוֹתֵינוּ וְלָנוּ. שְׁלֵא אֶחָד בְּלִבָּד עָמַד עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתָנוּ, אֲלֵא שְׁבָכָל דּוֹר וָדוֹר עוֹמְדִים עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתָנוּ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצִילָנוּ מֵיָדָם.

מְנִיחַ אֶת הַכּוֹס, מַגְלָה אֶת הַמִּצּוֹת

צֵא וְלִמַּד מַה בִּקְשׁ לְבֶן הָאֲרָמִי לַעֲשׂוֹת לְיַעֲקֹב אֲבִינוּ. שְׁפָרְעָה לֹא גָזַר אֲלֵא עַל הַזְכָּרִים, וְלְבֶן בִּקְשׁ לַעֲקוֹר אֶת הַכֹּל. שְׁנֵאָמַר:

וְאֲרָמִי אֲבִד אֲבִי, וַיִּרְדַּד מִצְרַיִמָּה וַיִּגַּר שָׁם בְּמַתִּי מַעֲט, וַיְהִי שָׁם לְגוֹי גָּדוֹל, עֲצוּם וְרַב. וַיִּרְדַּד מִצְרַיִמָּה אָנוּס עַל פִּי הַדְּבָר.

וַיִּגַּר שָׁם מִלְמַד שְׁלֵא יָרַד יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְהַשְׁתַּקֵּעַ בְּמִצְרָיִם אֲלֵא לְגוֹר שָׁם, שְׁנֵאָמַר: וַיֹּאמְרוּ אֵל פְּרָעָה, לְגוֹר בְּאֶרֶץ בְּאֵנוּ, כִּי אֵין מְרַעָה לְצֵאֵן אֲשֶׁר לַעֲבָדֶיךָ, כִּי כָבֵד הָרַעַב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן. וְעַתָּה יֵשְׁבוּ נָא עֲבָדֶיךָ בְּאֶרֶץ גִּשְׁן. בְּמַתִּי מַעֲט כְּמָה שְׁנֵאָמַר: בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ יָרְדוּ אֲבוֹתֶיךָ מִצְרַיִמָּה, וְעַתָּה שְׂמֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרַב.

וַיְהִי שָׁם לְגוֹי מְלִמַּד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְצַיְנִים שָׁם.

גָּדוֹל עֲצוּם כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר: וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמֵאֵד מְאֹד, וְתַמְלֵא הָאֶרֶץ אֶתָּם.

וְרַב כְּמָה שְׁנָאֵמַר: רַבְּבָה כְּצִמְחַ הַשְּׂדֵה נִתְתִּיךְ, וְתַרְבִּי וְתַגְדְּלִי וְתַבְאִי בְּעַדֵי עַדִּים, שְׂדִים נִכְנּוּ וּשְׁעָרֶיךָ צִמְחַ, וְאֵת עַרְס וְעַרְיָה. וְאָעֵבֶר עֲלֶיךָ וְאָרְאֶךָ מִתְבוֹסֶסֶת בְּדַמֶיךָ, וְאָמַר לְךָ בְּדַמֶיךָ חַיִּי, וְאָמַר לְךָ בְּדַמֶיךָ חַיִּי

וַיִּדְעוּ אֶתְנּוּ הַמְצִרִים וַיַּעֲנִנוּ, וַיִּתְּנוּ עֲלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה. וַיִּדְעוּ אֶתְנּוּ הַמְצִרִים כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר: הִבֵּה נִתְחַכְמָה לּוֹ פֶּן יִרְבֶּה, וְהִיָּה כִּי תִקְרָאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שְׁנָאֵינוּ וְנִלְחַם בָּנוּ, וְעֲלָה מִן הָאָרֶץ. וַיַּעֲנִנוּ כְּמָה שְׁנָאֵמַר: וַיִּשְׁמְעוּ עָלָיו שְׂרֵי מַסִּים לְמַעַן עֲנֹתוּ בְּסִבְלָתָם. וַיִּבְּזוּ עָרֵי מִסְכָּנוֹת לְפָרְעָה. אֵת פֶּתַם וְאֵת רַעְמָסֶס. וַיִּתְּנוּ עֲלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר: וַיַּעֲבֹדוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרֶךְ.

וַיַּצְעֵק אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ, וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת קִלְנוּ, וַיִּרְא אֶת עַנְיָנוּ וְאֵת עֲמָלָנוּ וְאֵת לַחֲצֵנוּ. וַיַּצְעֵק אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ כְּמָה שְׁנָאֵמַר: וַיְהִי בַיָּמִים הָרַבִּים הָהֵם וַיָּמַת מֶלֶךְ מִצְרַיִם, וַיִּאָּנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבוּדָה וַיִּזְעַקוּ, וַיִּתְעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבֹדָה. וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת קִלְנוּ כְּמָה שְׁנָאֵמַר: וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם, וַיִּזְכּוּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ אֶת אַבְרָהָם, אֵת יִצְחָק וְאֵת יַעֲקֹב. וַיִּרְא אֶת עַנְיָנוּ זֶה פְּרִישׁוֹת דֶּרֶךְ אָרֶץ, כְּמָה שְׁנָאֵמַר: וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּדַע אֱלֹהִים. וְאֵת עֲמָלָנוּ אֱלוֹ הַבְּנִים. כְּמָה שְׁנָאֵמַר: כָּל הַבֶּן הַיִּלּוּד הַיֵּאֲרָה תִשְׁלִיכֶהוּ וְכָל הַבֵּת תַּחֲוִין. וְאֵת לַחֲצֵנוּ זֶה הַדְּחַק, כְּמָה שְׁנָאֵמַר: וְגַם רָאִיתִי אֶת הַלַּחֲץ אֲשֶׁר מִצְרַיִם לַחֲצִים אֹתָם.

וַיַּצְאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה, וּבְזֹרַע נְטוּיָה, וּבַמִּרְא גָדֹל, וּבַאֲתוֹת וּבַמִּפְתִּים. וַיַּצְאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם לֹא עַל יְדֵי מִלְּאָךְ, וְלֹא עַל יְדֵי שְׂרָף, וְלֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, אֲלֵא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֲצָמוֹ. שְׁנָאֵמַר: וְעֲבַרְתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּלַּיְלָה הַזֶּה, וְהִכִּיתִי כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד בְּהֵמָה, וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעַשֶׂה שְׁפָטִים. אֲנִי יְהוָה. וְעֲבַרְתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּלַּיְלָה הַזֶּה אֲנִי וְלֹא מִלְּאָךְ; וְהִכִּיתִי כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי וְלֹא שְׂרָף; וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעַשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי וְלֹא הַשְּׁלִיחַ; אֲנִי יְהוָה אֲנִי הוּא וְלֹא אֲחֵר.

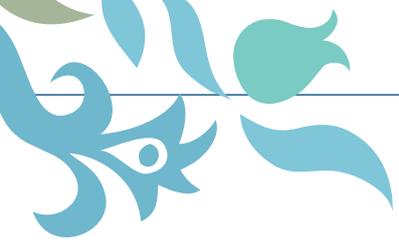
יש נוהגים לומר.

אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה. כְּשִׁירֵד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצִרִים יָרְדוּ עִמּוֹ תְּשַׁעַת אֲלָפִים רַבּוֹת. מֵהֶם מִלְּאָכֵי אִשׁ. וּמֵהֶם מִלְּאָכֵי בָרָד. וּמֵהֶם מִלְּאָכֵי זֵיעַ. וּמֵהֶם מִלְּאָכֵי רֵתֵת. וּמֵהֶם מִלְּאָכֵי חִלְחָלָה. וְרֵתֵת וְחִלְחָלָה אוֹחֲזֹת לְמִי שֶׁהוּא רוֹאֶה אוֹתָם. אָמְרוּ לְפָנָיו: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם. וְהֵלֵא מֶלֶךְ בִּשְׂרָר וְדָם כְּשֶׁהוּא יוֹרֵד לְמִלְחָמָה שְׂרִיו וְעֲבָדָיו מְקִיפִין בְּכַבּוּדוֹ. וְאִתָּה מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא דִּין עֲלֵינוּ. שְׁאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ. וְהֵם בְּנֵי בְרִיתֶךָ. נִרְד וְנַעֲשֶׂה עִמָּם מִלְחָמָה. אָמַר לָהֶם. אֵינִי דַעֲתִי מִתְקַרְרֵת עַד שֶׁאֲרַד אֲנִי בְּעַצְמִי. אֲנִי בְּכַבּוּדִי. אֲנִי בְּגִדְלָתִי. אֲנִי בְּקַדְשָׁתִי. אֲנִי יְהוָה אֲנִי הוּא וְלֹא אֲחֵר.

בְּיַד חֲזָקָה זֶה הַדְּבַר, כְּמָה שְׁנָאֵמַר: הִנֵּה יָד יְהוָה הוּיָה בְּמִקְנֶךָ אֲשֶׁר בְּשֵׂדָה, בְּסוּסִים, בְּחִמְרִים, בְּגַמְלִים, בְּבָקָר וּבַצֹּאן, דָּבָר כְּבֹד מְאֹד.

וּבְזֹרַע נְטוּיָה זֶה הַחֲרָב, כְּמָה שְׁנָאֵמַר: וְחִרְבוּ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ, נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַיִם. וּבַמִּרְא גָדוֹל זֶה גְלוּי שְׂכִינָה. כְּמָה שְׁנָאֵמַר, אוֹ הַנִּסָּה אֱלֹהִים לְבֹא לְקַחַת לוֹ גּוֹי מְקַרֵב גּוֹי בְּמִסּוֹת בְּאֵתָת וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה וּבְיַד חֲזָקָה וּבְזֹרַע נְטוּיָה וּבַמִּרְאִים גְּדוֹלִים כְּכָל אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ. וּבַאֲתוֹת זֶה הַמְּטָה, כְּמָה שְׁנָאֵמַר: וְאֵת הַמְּטָה הַזֶּה תִקַּח בְּיָדְךָ, אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בּוֹ אֵת הָאֲתוֹת.

נוהגים לשפוך מתוך כוס היין שביד עורך הסדר לתוך כלי שלוש פעמים, בשעה שאומר: "דם", "ואש", "ותימרות עשן".
וכן שופך עשר פעמים בזמן אמירת עשר המכות ("דם", "צפרדע" וכו'). וכן עוד שלוש פעמים כשאומר: "דצ"ך", "עד"ש",
"באח"ב" שה"כ שש עשרה פעמים. ואת היין שנשפך לכלי ישפכו בכיור לאיבוד. וחוזרים וממלאים את כוס היין.

ובמפתים זה הדם, כמה שנאמר: ונתתי מופתים בפשמים ובאריץ.

דס ואש ותימרות עשן.

דבר אחר: ביד חזקה שתים, ובזרע נטויה שתים, ובמרא גדל שתים, ובארות שתים, ובמפתים שתים. אלו עשר מכות שהביא
הקדוש ברוך הוא על המצריים במצרים, ואלו הן:

דס, צפרדע, כנים, ערוב, דבר, שחין, ברד, ארבה, חשך, מפת בכורות.

רבי יהודה היה נותן בהם סמנים דצ"ך עד"ש באח"ב.

רבי יוסי הגלילי אומר: מנין אתה אומר שלקו המצריים במצרים עשר מכות, ועל היס לקו חמשים מכות? במצרים מה הוא
אומר? ויאמרו: החרטמים אל פרעה: אצבע אלהים היא. ועל היס מה הוא אומר? ויאמר: ישראל את היד הגדלה אשר עשה
יהוה במצרים, וייראו העם את יהוה, ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו. כמה לקו באצבע? עשר מכות. אמור מעתה: במצרים לקו
עשר מכות, ועל היס לקו חמשים מכות.

רבי אליעזר אומר: מנין שכל מכה ומכה שהביא הקדוש ברוך הוא על המצריים במצרים היתה של ארבע מכות? שנאמר:
ישלח בס חרון אפו, עברה וזעם וצרה, משלחת מלאכי רעים. עברה אחת, וזעם שתים, וצרה שלש, משלחת מלאכי רעים
ארבע. אמור מעתה: במצרים לקו ארבעים מכות, ועל היס לקו מאתיים מכות.

רבי עקיבא אומר: מנין שכל מכה ומכה שהביא הקדוש ברוך הוא על המצריים במצרים היתה של חמש מכות? שנאמר:
ישלח בס חרון אפו, עברה וזעם וצרה, משלחת מלאכי רעים. חרון אפו אחת, עברה שתים, וזעם שלוש, וצרה ארבע, משלחת
מלאכי רעים חמש. אמור מעתה: במצרים לקו חמשים מכות, ועל היס לקו חמשים ומאתים מכות.

כמה מעלות טובות למקום עלינו.

אלו הוציאנו ממצרים ולא עשה בהם שפטים, דיינו.
אלו עשה בהם שפטים, ולא עשה באלהיהם, דיינו.
אלו עשה באלהיהם, ולא הרג את בכוריהם, דיינו.
אלו הרג את בכוריהם ולא נתן לנו את ממונם, דיינו.

יש נוהגים לומר.

מנין שנתן לנו את ממונם? שנאמר: וינצלו את מצרים, עשאוהו כמצולא שאין בה דגים. דבר אחר: עשאוהו כמצולא
שאין בה דגן. למה מחשב הכתוב את בזת היס יותר מבזת מצרים? אלא מה שהיה בבתים נטלו במצרים. ומה
שהיה בבתים תשוראות נטלו על היס. וכן הוא אומר: כנפי יונה נחפה בכסף, זו בזת מצרים. ואברותיה בירקרק
חרוץ, זו בזת היס. ותרבי ותגדלי ותבואי, זו בזת מצרים. בעדי עדיים, זו בזת היס. תורי זקב נעשה לך, זו בזת
מצרים. עם נקדות הכסף, זו בזת היס.

אלו נתן לנו את ממונם ולא קרע לנו את היס, דיינו.
אלו קרע לנו את היס ולא העבירנו בתוכו בתרבה, דיינו.
אלו העבירנו בתוכו בתרבה ולא שקע צרנו בתוכו דיינו.
אלו שקע צרנו בתוכו ולא ספק צרפנו במדבר ארבעים שנה דיינו.
אלו ספק צרפנו במדבר ארבעים שנה ולא האכילנו את המן דיינו.
אלו האכילנו את המן ולא נתן לנו את השבת, דיינו.

אלו נתן לנו את השבת, ולא קרבנו לפני הר סיני, דיינו.
אלו קרבנו לפני הר סיני, ולא נתן לנו את התורה. דיינו.
אלו נתן לנו את התורה ולא הכניסנו לארץ ישראל, דיינו.
אלו הכניסנו לארץ ישראל ולא בנה לנו את בית הבחירה דיינו.

על אחת, במה ובמה, טובה כפולה ומכפלת למקום עלינו: הוציאנו ממצרים, עשה בהם שפטים, עשה באלהיהם, הרג את בכוריהם, נתן לנו את ממונם, קרע לנו את היס, העבירנו בתוכו בחרבה, שקע צרינו בתוכו, ספק צרכנו במדבר ארבעים שנה, האכילנו את המן, נתן לנו את השבת, קרבנו לפני הר סיני, נתן לנו את התורה, הכניסנו לארץ ישראל, ובנה לנו את בית הבחירה לכפר על כל עונותינו.

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל הָיָה אוֹמֵר: כֹּל שֶׁלֹּא אָמַר שְׁלֹשָׁה דְבָרִים אֵלּוּ בַּפֶּסַח, לֹא יֵצֵא יְרֵדֵי חוּבְתוֹ,

וְאֵלּוּ הֵן: פֶּסַח, מִצֵּה, וּמְרוֹר.

פֶּסַח שֶׁהֵיוּ אֲבוֹתֵינוּ אוֹכְלִים בְּזִמְנֵי שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קִיָּם, עַל שׁוֹם מָה, עַל שׁוֹם שֶׁפֶסַח הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל בִּתְּי אֲבוֹתֵינוּ בַּמִּצְרַיִם.

שְׁנָאֵמַר: וְאִמְרַתֶּם זָבַח פֶּסַח הוּא לַיהוָה, אֲשֶׁר פֶּסַח עַל בִּתְּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּצְרַיִם בְּנִגְפוֹ אֶת מִצְרַיִם, וְאֶת בְּהֵימוֹ הַצִּיל, וַיִּקְדֵּר הָעַם וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ.

יש נוהגים לומר פיוט זה, וסימנו - אהרן כהן.

אָמוּנִים עָרְכוּ שָׁבַח. לֵאלֹהֵי וְטַבְּחוּ טַבַּח. וְאִמְרַתֶּם זָבַח פֶּסַח הוּא לַיהוָה.
הָרִימוּ קוֹל שִׁירִים. שְׂמַחוּ בְּלֵיל שְׂמוּרִים. עַל מִצּוֹת וּמְרוֹרִים. אֲכֹלוּ וּשְׁתוּ יַיִן.
רֵאשׁוֹן לְכֹל רֵאשׁוּנִים. עַל יַד צִיר אָמוּנִים. מִיַּד כָּל מַעֲנִים. הַצִּיל כָּל הַמוֹנִי.
נָסִי אֵל זְכַרְתִּי. וְחִסְדֵּי סִפְרַתִּי. עֲתָה יִדְעֵתִי. כִּי גָדוֹל יְהוָה.
כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם. מִנְּשָׂה וְאִפְרִים. יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם. כֹּל צְבָאוֹת יְהוָה.
הַנְּחִיל תּוֹרָתוֹ. לְעַמּוֹ וְעֲדָתוֹ. שׁוֹמְרֵי מִצְוֹתוֹ. עִם נוֹשָׁע בֵּיהוָה.
נִפְלְאִים מַעֲשָׂיֶיךָ. וְעֲצוּמִים נִסֶּיךָ. יִאֲמְרוּ כָּל חוֹסְדֵיךָ טוֹב לַחֲסוֹת בֵּיהוָה.

יקח המצה הפרוסה בידו ויראנה למסובין, ואומר.

מִצֵּה זוֹ שֵׁאוֹ אוֹכְלִים, עַל שׁוֹם מָה, עַל שׁוֹם שֶׁלֹּא הִסְפִּיק בְּצַקְסָם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ לְהַחֲמִיץ עַד שֶׁנִּגְלָה עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְגֵאָלָם.
שְׁנָאֵמַר: וַיֵּאָפוּ אֶת הַבֶּצֶק אֲשֶׁר הוּצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֲגַת מִצּוֹת, כִּי לֹא חֲמֵץ, כִּי גֵרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יִכְלוּ לְהַתְמַהֵמָה, וְגַם צָדָה לֹא עָשׂוּ לָהֶם.

מגביה המרור ואומר.

מרור זה שאנו אוכלים, על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים.

שנאמר: וימררו את חייהם בעבדה קשה, בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך.

בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים, שנאמר: והגדת לבנך ביום ההוא לאמר, בעבור זה עשה יהוה לי בצאתי ממצרים. לא את אבותינו בלבד גאל הקדוש ברוך הוא, אלא אף אותנו גאל עמם, שנאמר: ואותנו הוציא משם, למען הביא אתנו, לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבתנו.

מכסה המצות ומגביה הכוס עד אחר גאל ישראל.

לפיכך אנחנו חייבים, להודות, להלל, לשבח, לפאר, לרומם, להדר, ולקלס, למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו. הוציאנו מעבדות לחרות, ומשעבוד לגאולה, ומיגון לשמחה, ומאבל ליום טוב, ומאפלה לאור גדול, ומשעבוד לגאולה. ונאמר לפניו הללויה.

הללויה. הללו עבדי יהוה, הללו את שם יהוה. יהי שם יהוה מברך מעתה ועד עולם. ממזרח שמש עד מבואו מהלל שם יהוה. רם על כל גוים יהוה, על השמים כבודו. מי כיהוה אלהינו המגביהי לשבת, המשפילי לראות בשמים ובארץ. מקימי מעפר דל, מאשפת ירים אביון. להושיבי עם נדיבים, עם נדיבי עמו. מושיבי עקרת הבית, אם הבנים שמחה הללויה.

בצאת ישראל ממצרים, בית יעקב מעם לעז. היתה יהודה לקדשו, ישראל ממשלותיו. הים ראה וינס, הירדן יסב לאחור. ההרים רקדו כאילים, גבעות כבני צאן. מה לך הים פי תנוס, הירדן תסב לאחור, ההרים תרקדו כאילים, גבעות כבני צאן. מלפני אדון חולי ארץ, מלפני אלוה יעקב. ההפכי הצור אגם מים, חלמיש למעינו מים.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הוֹדוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר גָּאֵלְנוּ וְגָאֵל אֶת אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם, וְהִגִּיעַנוּ הַלַּיְלָה הַזֶּה לֶאֱכֹל בּוֹ מִצֵּה וּמְרוֹר. כֵּן יְהוּה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הִגִּיעַנוּ לְמוֹעֲדִים וְלִהְיוֹת אַחֲרֵים הַבָּאִים לְקִרְאָתְנוּ לְשָׁלוֹם, שְׂמֵחִים בְּבִנְיַן עִירְךָ, וְשֹׂשִׁים בְּעִבּוּדְתְךָ. וְנֹאכֵל שָׁם מִן הַזִּבְחִים וּמִן הַפִּסְחִים אֲשֶׁר יִגִּיעַ דָּמָם עַל קִיר מִזְבִּיחְךָ לְרִצּוֹן, וְנוֹדֶה לְךָ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלְתֵּנוּ וְעַל פְּדוּת נַפְשֵׁנוּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הוֹדוּ גְּאֵל יִשְׂרָאֵל.

שׁוֹתִים אֶת הַכּוֹס בְּהַסְבַּת שְׂמָאל.

יש נוהגים לומר שיר זה, והוא על סדר אלף בית.
 אַתָּה גָּאֵלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם. בְּיַד חֲזָקָה וּבְזִרְעוֹעַ נְטוּיָה.
 בְּהִיּוֹת אֲבוֹתֵינוּ בְּתוֹךְ אֶרֶץ מִצְרַיִם. הָיוּ מַעֲנִים וּמִשׁוּעָבָדִים תַּחַת יַד פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרַיִם.
 גַּם שָׁם פָּרוּ וְרָבוּ כְּעַפְר הָאֶרֶץ. וּכְאֲרִזֵי הַלְּבָנוֹן גָּבְהוּ בְּקוֹמָה.
 דִּבַּר פְּרַעֲה הִרְשָׁע לְמַחֹת אֶת שְׂמֵם. וּלְהַאֲבִיד אֶת זְכָרָם מִקְרֵב תֵּבֵל.
 הוּא וְעַמּוֹ בְּעֵצָה אַחַת הָיוּ. וַיִּתְחַכְּמוּ סוּד עַל זֶרַע יִשְׂרָאֵל.
 וַיִּמְרְדוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּפָרְךָ. וּבִתְשׁוּנוֹק גָּדוֹל קִצְרָה רוּחָם.
 זֶרַע יִשׂוּרוּן אֲנַחָה לְבַשׁ. כִּי יַד אוֹיֵב גָּבְרָה עֲלֵיהֶם.
 חַי וְקַיִם שְׂמַע קוֹלָם. מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַאֲזִינׁ לָהֶם.
 טוֹב וַיִּשָּׂר גְּדֹל מַהֶם. מֹשֶׁה יָדִיד בְּחֻזֹן הוֹשִׁלַח לָהֶם.
 יַחַד הִרְאָם אוֹתוֹת שְׁדֵי. וּבְמִינֵי נִגְעִים נִשְׁפָּטוּ בְּנֵי חָם.
 כָּל בְּכוֹרֵיהֶם לְטַבַּח מִסֵּר. רֵאשִׁית בְּטָנָם לְדָבָר גָּדוֹל.
 לְכֵן נִפְלָה צַעֲקָה גְדוֹלָה בְּתוֹךְ אֶרֶץ מִצְרַיִם. בְּכִי וּמִסְפָּד בְּכָל חוּצוֹתֶיהָ.
 מַעֲבָדוֹת לְחִירוֹת יִצְאוּ יְדִידִים. וְאִין כּוֹשֵׁל בְּמִסְפָּר שְׁבָטָיו.
 נִהְגָם בְּטוֹבוֹ צוּר עוֹלָמִים. וַיִּגִּיעַם לַיִם סוּף בְּרַחֲמִים רַבִּים.
 סָגַר הַיָּם עֲלֵיהֶם בְּהִמּוֹן גָּלְיוֹ. וְשׁוּנָא רוֹדֵף בְּהִמּוֹן חִילוֹ.
 עֵינֵיהֶם נִשְׂאוּ לְמָרוֹם. לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מֵאַבִּיר יַעֲקֹב.
 פִּיהֶם פָּתְחוּ גְּאוּלֵי יְהוּה. וְשִׁבְחוּ לְמַלְכָם עַל רוֹב נִפְלְאוֹתָיו.
 צָהַל רָכְבוֹ בְּאוֹיְבֵי עַמּוֹ. לְהַפִּיל שׁוֹנְאָיו אֶל תוֹךְ מִצְוֵלָה.
 קָרַע יְהוּה אֶת מֵי יַם סוּף. וְקַיִם אֶת הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם.
 רָאוּ יְדִידִים בְּפִגְרֵי שׁוֹנְאֵיהֶם. שְׁהֵם מְטָלִים עַל שְׂפַת הַיָּם.
 שִׁירָה וְזִמְרָה וְדַבְרֵי הַלֵּל. אָמַר מֹשֶׁה רַבֵּינוּ עֲלֵינוּ הַשְּׁלוֹם לְפָנֵי קוֹנוֹ.
 תִּהְלָה וְתִפְאָרֶת וְדַבְרֵי תִשְׁבָּחוֹת. אָמְרוּ פְּדוּיִים לְפָנֵי גּוֹאֲלָם וּמוֹשִׁיעֵם.

רהצה

נוטלים ידיים ומברכים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם.

מוציא

יקח ויאחז שלושת המצות בידו, כסדר שהן בקערה, הפרוסה בין שתי השלמות, ויברך.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמוֹצִיא לַחֵם מִן הָאָרֶץ.

מצה

יניח התחתונה מידו, וישארו בידו העליונה והפרוסה, ויברך.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מַצָּה.

יבצע משתי המצות, כזית מכל אחת, ויטבלם במלח, ויאכל בהסיבה. וכן יחלק לכל אחד מהמסובים כזית מכל אחת, ולפחות יתן כזית אחד לכל אחד מן המסובים, ויאכלו בהסיבה. ואם אין המצה שלפניו מספיקה לכולם, יוסיף ממצה שמורה אחרת שמחוץ לקערה עד כזית, לכל אחד מהמסובים, ויאכלו גם הם בהסיבה.

מרור

לוקח לעצמו ונותן לכל אחד מהמסובים כזית מרור, ומטבלו בחרוסת, וחוזר ומנער החרוסת, ומברך עורך הסדר על אכילת מרור וכולם עונים "אמן", ואוכלים בלי הסיבה.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מָרֹר.

כּוֹרֵךְ

לוקח לעצמו ולכל אחד מהמסובים כזית מהמצה השלישית התחתונה, וכזית מרור, וכורכם יחד, ומטבלם בחרוסת, ואוכלים בהסיבה, ולפני שיאכלו אומרים.

מִצָּה וּמְרֹדֵר בְּלֹא בְרָכָה, זְכוֹר לְמִקְדָּשׁ, בְּיָמֵינוּ יִחַדֵּשׁ,
כְּהִלֵּל הַזֶּקֶן שֶׁהָיָה כּוֹרֵךְ וְאוֹכֵל בְּבֵית אַחַת, לְקִיִּים מֵה שְׁנַאֲמַר:
עַל מִצּוֹת וּמְרֹדִים יֵאכְלוּהוּ.

נְשַׁלְחַן עוֹרֵךְ

אוכלים ושותים הסעודה הערוכה. ומנהג טוב לאכול בשר בהמה ולשתות יין בסעודה, לקיים מצות שמחת החג. ומי שאין בשר ויין שמחה לו, יאכל וישתה דברים המשמחים לו.

ויש הנוהגים לאכול תחילה ביצים קשות מבושלות, ולומר לפני אכילתן.

זְכוֹר לְקַרְבֵּן חֲגִיגָה.

צְפוֹן

לאחר גמר כל הסעודה, לוקח עורך הסדר לעצמו ולכל אחד מהמסובים כזית מפרוסת המצה שהיתה "צפונה" ומוצנעת לאפיקומן, (ויש המחמירים לאכול ב' כזיתים: כזית כנגד קרבן פסח, וכזית כנגד המצה הנאכלת עמו). וצריך לאוכלה לכתחילה קודם חצות הלילה.

וקודם אכילת האפיקומן יאמרו.

זְכוֹר לְקַרְבֵּן פֶּסַח הַנֹּאכֵל עַל הַשׁוֹבַע.

ואוכלים האפיקומן בהסיבה.

בִּרְךְ

מוזגים כוס שלישי ומברכים ברכת המזון. יש האומרים לפני כן "שיר המעלות". ויש האומרים.

אֲבָרְכָה אֶת יְהוָה בְּכָל עֵת תְּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי. סוּף דָּבָר הַכֹּל נִשְׁמַע אֶת הָאֱלֹהִים יֵרָא וְאֶת מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי
זֶה כָּל הָאֵדָם. תְּהִלָּת יְהוָה יְדַבֵּר פִּי וַיְבָרֶךְ כָּל בֶּשֶׂר שֵׁם קְדֹשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. וְאֲנַחְנוּ נְבָרֶךְ יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם
הַלְלוּהָ. וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה.

ונוטלים ידיים לשם "מים אחרונים". ואם הם שלושה או יותר, חייבים לזמן.

המזמן:

בְּרִשׁוֹתְכֶם. (ויש אומרים: הב לן וּנְבָרִיךְ לְמַלְכָּא עֲלָאָה קְדִישָׁא).

עונים:

שְׁמַיִם.

המזמן:

בְּרִשׁוֹת מַלְכָּא עֲלָאָה קְדִישָׁא וּבְרִשׁוֹת יוֹמָא טָבָא קְדִישָׁא (ובְּרִשׁוֹת מוֹרֵי וְרִבּוּתֵי) וּבְרִי
שׁוֹתְכֶם נְבָרִיךְ (אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֲכַלְנוּ מִשְׁלוֹ.

עונים:

בְּרוּךְ (אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֲכַלְנוּ מִשְׁלוֹ וּבִטְוֹבוֹ (הַגְּדוֹל תְּמִיד) חַיֵּינוּ.

המזמן:

בְּרוּךְ (אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֲכַלְנוּ מִשְׁלוֹ וּבִטְוֹבוֹ (הַגְּדוֹל תְּמִיד) חַיֵּינוּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הָאֵל הַזֶּן אוֹתָנוּ וְאֵת הָעוֹלָם כֹּל בִּטְוֹבוֹ בְּחֵן
בְּחֶסֶד בְּרִיּוֹחַ וּבְרַחֲמִים רַבִּים. נָתַן לָחֶם לְכָל־בֶּשֶׂר. כִּי לְעוֹלָם חֶסֶד. וּבִטְוֹבוֹ הַגְּדוֹל
תְּמִיד לֹא חֶסֶד לָנוּ וְאֵל יַחֲסֵר לָנוּ מְזוּן (תְּמִיד) לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הוּא אֵל זֶן וּמְפָרְנֵס לְכָל.
וְשִׁלַּחְנוּ עֲרוּךְ לְכָל. וְהִתְקִין מַחֲיָה וּמְזוּן לְכָל־בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא בְּרַחֲמָיו וּבְרַב־עֲלָאָה
חֶסְדֵּי כְּאָמוֹר. פּוֹתַח אֶתִּידֶךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל־חַי רְצוֹן. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַזֶּן אֵת הַכֹּל.

נּוֹדָה לָךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לָּאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה בְּרִית
וְתוֹרָה חַיִּים וּמְזוּן. עַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבָדִים. וְעַל בְּרִיתְךָ
שֶׁחֲתַמְתָּ בְּבִשְׂרָנוּ. וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמַדְתָּנוּ. וְעַל חֻקֵּי רְצוֹנְךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ. וְעַל חַיִּים
וּמְזוּן שֶׁאַתָּה זֶן וּמְפָרְנֵס אוֹתָנוּ.

וְעַל הַכֹּל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אֶת שִׁמְךָ כְּאָמוֹר וְאֲכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ
וּבִרְכַתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־הָאֶרֶץ הַטְּבָה אֲשֶׁר נָתַתְּ לָךְ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה עַל־הָאֶרֶץ
וְעַל־הַמְּזוּן.

רחם יהוה אלהינו עלינו ועל ישראל עמך. ועל ירושלים עירך. ועל הר ציון משכן כבודך. ועל היכלך. ועל מעונך. ועל דבירך. ועל הבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו. אבינו, רענו. זוינו. פרנסנו. בלכלנו. הרויחנו הרוח לנו מהרה מפלצרותינו. ונא אל תצריכנו יהוה אלהינו לידי מתנות בשר ודם. ולא לידי הלואתם. אלא לידך המלאה והרחבה. העשירה והפתוחה. יהי רצון שלא נבוש בעולם הזה. ולא נפלים לעולם הבא. ומלכות בית דוד משיחך תחזירנה למקומה במהרה בימינו.

אלהינו ואלהי אבותינו, יעלה ויבוא ויגיע ויראה וירצה וישמע ויפקד ויזכר וזכרון אבותינו, זכרון ירושלים עירך, וזכרון משיח בן דוד עבדך, וזכרון כלעמך בית ישראל לפניך, לפליטה לטובה, לחן לחסד ולרחמים, לחיים טובים ולשלום, ביום חג המצות הזה, ביום טוב מקרא קדש הזה, לרחם בו עלינו ולהושיענו. זכרנו יהוה אלהינו בו לטובה, ופקדנו בו לברכה, והושיענו בו לחיים טובים, בדבר ישועה ורחמים. חוס ותננו וחמל ורחם עלינו, והושיענו כי אליך עיינינו, כי אל מלך חנון ורחום אתה.

ותבנה ירושלים עירך במהרה בימינו. ברוך אתה יהוה בונה ירושלים. (בלחש: אמן).

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, האל אבינו, מלפנו, אדירנו, בוראנו, גואלנו, קדושנו קדוש יעקב, רוענו רועה ישראל, המלך הטוב והמטיב לכל, שבכל יום יום הוא היטיב לנו, הוא מיטיב לנו, הוא ייטיב לנו, הוא גמלנו, הוא גומלנו, הוא גמלנו לעד חן וחסד ורחמים וריוח והצלחה וכל טוב.

הרחמן הוא ישתבח על פסא כבודו.

הרחמן הוא ישתבח בשמים ובארץ.

הרחמן הוא ישתבח בנו לדור דורים.

הרחמן הוא קרן לעמו ירים.

הרחמן הוא יתפאר בנו לנצח נצחים.

הרחמן הוא יפרנסנו בכבוד ולא בבזוי, בהתר ולא באסור, בנחת ולא בצער.

הרחמן הוא יתן שלום בינינו.

הרחמן הוא ישלח ברכה רוחה והצלחה בכל מעשה ידינו.

הרחמן הוא יצליח את דרכינו.

הרחמן הוא יִשְׁבֵּר על גלות מִהָרָה מֵעַל צוֹאֲרָנוּ.

הרחמן הוא יוֹלִיכֵנוּ מִהָרָה קוֹמְמִיּוֹת בְּאֲרָצֵנוּ.

הרחמן הוא יִרְפָּאנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ וּרְפוּאָת הַגּוּף.

הרחמן הוא יִפְתַּח לָנוּ אֶת יַדוֹ הַרְחֵבָה.

הרחמן הוא יִבְרַךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִמֶּנּוּ בְשֵׁמוֹ הַגָּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרַכוּ אֲבוֹתֵינוּ, אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, בְּכָל מִפְּלֵי כָל, בֶּן יִבְרַךְ אוֹתָנוּ יַחַד בְּרֵכָה שְׁלֵמָה, וְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן.

הרחמן הוא יִפְרֹשׁ עֲלֵינוּ סֶפֶת שְׁלוֹמוֹ.

הרחמן הוא יִנְחִילָנוּ יוֹם שְׁפָלוֹ טוֹב.

הרחמן הוא יִשַׁע תּוֹרָתוֹ וְאֶהְבֵּתוֹ בְּלִבֵּנוּ וְתִהְיֶה יִרְאָתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נַחֲטָא, וְיִהְיוּ כָל מַעֲשֵׂינוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם.

ברכת האורח.

הרחמן הוא יִבְרַךְ אֶת הַשְּׁלַחַן הַזֶּה שְׂאֵכְלָנוּ עָלָיו, וְיִסְדֵּר בּוֹ כָּל מַעֲדָנֵי עוֹלָם, וְיִהְיֶה כְּשֶׁלַּחְנוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם. כָּל רָעַב מִמֶּנּוּ יֵאָכֵל, וְכָל צָמָא מִמֶּנּוּ יִשְׁתֶּה, וְאֵל יַחֲסֹר מִמֶּנּוּ כָּל טוֹב לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, אָמֵן. הרחמן הוא יִבְרַךְ אֶת בַּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וּבַעַל הַסֶּעֱדָה הַזֹּאת, הוּא וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ, בְּבָנִים שְׂיָחִיו וּבְנָכְסִים שְׂיִרְבוּ. בְּרַךְ יֵהוּהוּ חֵילוֹ וּפְעָל יָדָיו תִּרְצֶה, וְיִהְיוּ נְכֹסָיו וּנְכֹסֵינוּ מְצֻלָּחִים וְקָרוֹבִים לְעִיר, וְאֵל יִזְדַּקֵּק לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר חֲטָא וְהִרְהוֹר עוֹן, שֵׁשׁ וְשֵׁשׁ כָּל הַיָּמִים בְּעֶשֶׂר וְכָבוֹד מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, לֹא יִבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֹם לְעוֹלָם הַבָּא, אָמֵן בֶּן יִהְיֶה רְצוֹן.

הרחמן הוא יִחְיֵינוּ וְיִזְכְּנוּ וְיִקְרַבְנוּ לַיָּמֹת הַמְּשִׁיחַ וְלְבָנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְלַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. מְגִדוֹל יִשׁוּעוֹת מְלִכּוֹ וְעִשָׂה חֶסֶד לְמְשִׁיחוֹ לְדוֹד וְלִזְרָעוֹ עַד עוֹלָם. כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעֲבוּ וְדָרְשׁוּ יֵהוּהוּ לֹא יַחֲסֹרוּ כָּל טוֹב. נַעַר הֵייתִי גַם זְקֵנָתִי וְלֹא רָאִיתִי צְדִיק נֶעְזֵב וְזָרְעוֹ מִבְּקֵשׁ לַחֵם. כָּל הַיּוֹם חוֹנֵן וּמְלוֹה וְזָרְעוֹ לְבִרְכָה. מֵה שְׂאֵכְלָנוּ יִהְיֶה לְשִׁבְעָה, וּמֵה שְׂשִׁתֵּינוּ יִהְיֶה לְרְפוּאָה, וּמֵה שֶׁהוֹתַרְנוּ יִהְיֶה לְבִרְכָה, כְּדַכְתִּיב: וַיִּתֵּן לְפָנֵינוּ וַיֵּאָכְלוּ וַיִּוֹתְרוּ כְּדַבַּר יֵהוּהוּ. בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה עֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ. בְּרוּךְ הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה וְיִהְיֶה יֵהוּהוּ מְבֹטָחוֹ. יֵהוּהוּ עוֹלָמֵנוּ יִתֵּן יֵהוּהוּ יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם. עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן.

יכוון לפטור גם את כוס רביעי, ויברך, וישתה בהסיבה.

יש אומרים:

בוֹם יִשׁוּעוֹת אֲשָׂא וּבִשְׁם יֵהוּהוּ אֶקְרָא.

סִבְרֵי מִרְנָן. בְּרוּךְ אַתָּה יֵהוּהוּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְרֵי הַגָּפֶן.

שׁוֹתִים בַּהֲסָבָה וְאֵין מְבַרְכִים בְּרַכָּה אַחֲרוֹנָה.

הַלֵּל נִרְצָה

לאחר ששתו כוס שלישי, מוזגים כוס רביעי. ויש הנוהגים למזוג כוס אחד יתר על הכוסות של המסובים ואין שותים אותו, וקוראים אותו "כוס של אליהו". וגומרים על כוס רביעי את ההלל, ויאמרו אותו בשמחה ובהתלהבות רבה.

שִׁפְךָ חֲמַתְךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ
וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ.
כִּי אָכַל אֶת יַעֲקֹב וְאֶת נְוֹהוּ הַשָּׁמַיִם.
שִׁפְךָ עֲלֵיהֶם זַעֲמֶךָ וְחֲרוֹן אַפֶּךָ יִשִּׁיגֵם.
תִּרְדֹּף בְּאֵף וּתְשַׁמְדֵם מִתַּחַת שָׁמַיִם יְהוּהוּ.

מוזגים כוס רביעי ואומרים הלל.

לֹא לָנוּ, יְהוּהוּ, לֹא לָנוּ, כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כְּבוֹד, עַל חֲסִדְךָ עַל אֲמַתְךָ. לִמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵימָה נָא אֱלֹהֵיהֶם.
וְאֱלֹהֵינוּ בְּשִׁמִּים, כֹּל אֲשֶׁר חָפֵץ עָשָׂה. עֲצַבְיָהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם. פֶּה לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ,
עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ. אֲזֻנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ, אֵף לָהֶם וְלֹא יִרְיֹחוּ. יְדֵיהֶם וְלֹא יִמְשִׁיחוּ, רַגְלֵיהֶם
וְלֹא יִהְלְכוּ, לֹא יִהְיוּ בְּגִרוֹנָם. כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם, כֹּל אֲשֶׁר בִּטַח בָּהֶם. יִשְׂרָאֵל בִּטַח בִּיהוּהוּ, עֲזָרָם
וּמִגָּנָם הוּא. בֵּית אֱהָרֹן בִּטְחוּ בִיהוּהוּ, עֲזָרָם וּמִגָּנָם הוּא. יִרְאֵי יְהוּהוּ בִטְחוּ בִיהוּהוּ, עֲזָרָם וּמִגָּנָם הוּא.

יְהוּהוּ זָכְרֵנוּ יְבָרַךְ. יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, יְבָרַךְ אֶת בֵּית אֱהָרֹן, יְבָרַךְ יִרְאֵי יְהוּהוּ, הַקְּטַנִּים עִם הַגְּדֹלִים. יִסַּף
יְהוּהוּ עֲלֵיכֶם, עֲלֵיכֶם וְעַל בְּנֵיכֶם. בְּרוּכִים אַתֶּם לִיהוּהוּ, עֲשֵׂה שְׁמִים וְאַרְץ. הַשָּׁמַיִם שְׁמִים לִיהוּהוּ וְהָאָרֶץ
נִתֵּן לְבְנֵי אָדָם. לֹא הִמְתִּים יְהַלְלוּיָהּ וְלֹא כָּל יַרְדֵי דוּמָה. וְאַנְחֵנוּ נְבָרַךְ יְהוּהוּ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. הַלְלוּיָהּ.

אֶהְבֵּתִי כִּי יִשְׁמַע יְהוּהוּ אֶת קוֹלִי תַחֲנוּנֵי. כִּי הִטָּה אָזְנוֹ לִי וּבִימֵי אֶקְרָא. אֶפְפוּנֵי חֲבֵלֵי מוֹת וּמִצְרֵי שְׂאוֹל
מִצְאוּנֵי, צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצָא. וּבִשֵּׁם יְהוּהוּ אֶקְרָא. אֲנָא יְהוּהוּ מִלְּטָה נִפְשִׁי. חֲנוּן יְהוּהוּ וְצַדִּיק, וְאֱלֹהֵינוּ מְרַחֵם.
שִׁמְר פְּתָאִים יְהוּהוּ, דְּלַתִּי וְלִי יְהוּשִׁיעַ. שׁוּבֵי נִפְשֵׁי לְמִנוּחֵיכִי, כִּי יְהוּהוּ גָּמַל עֲלֵיכִי. כִּי חִלְצָתָ נִפְשֵׁי מִמּוֹת,
אֶת עֵינַי מִן דַּמְעָה, אֶת רַגְלֵי מִדְּחִי. אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוּהוּ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים. הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר, אֲנִי עֲנִיתִי
מְאֹד. אֲנִי אֶמְרָתִי בְּחַפְזִי כָּל הָאָדָם כֹּזֵב.

מָה אָשִׁיב לִיהוּהוּ כֹּל תַּגְּמוּלוֹהֵי עָלַי. בּוֹס יִשׁוּעוֹת אֲשָׂא וּבִשֵּׁם יְהוּהוּ אֶקְרָא. נִדְרֵי לִיהוּהוּ אֲשַׁלֵּם נִגְדָה נָא לְכָל
עַמוּ. יִקַּר בְּעֵינַי יְהוּהוּ הַמּוֹתָה לְחִסְדֵּי. אֲנָא יְהוּהוּ כִּי אֲנִי עֲבָדְךָ, אֲנִי עֲבָדְךָ בֵּן אֲמַתְךָ, פְּתַחַת לְמוֹסְרֵי. לְךָ
אֲזַבֵּחַ זֶבַח תּוֹדָה וּבִשֵּׁם יְהוּהוּ אֶקְרָא. נִדְרֵי לִיהוּהוּ אֲשַׁלֵּם נִגְדָה נָא לְכָל עַמוּ. בְּחֻצְרוֹת בֵּית יְהוּהוּ, בְּתוֹכֵי
יְרוּשָׁלַיִם. הַלְלוּיָהּ.

הָלָלוּ אֶת יְהוָה כָּל גּוֹיִם, שִׁבְחוּהוּ כָּל הָאָמִים. כִּי גָבַר עָלֵינוּ חֲסֵדוֹ,
וַאֲמַת יְהוָה לְעוֹלָם. הַלְלוּהָ.
הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ.
יֹאמְרוּ נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ.
יֹאמְרוּ נָא בֵּית אֱהָרֵן כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ.
יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְהוָה כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ.

מִן הַמִּצֵּד קָרָאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בְמִרְחֹב יָהּ. יְהוָה לִי, לֹא אֵירָא, מִה יַעֲשֶׂה לִּי אֲדָם. יְהוָה לִי בְעֲזָרִי וְאֲנִי אֲרָאָה
בְּשִׁנְאֵי טוֹב לַחֲסוֹת בִּיהוָה מִבְּטַח בְּאֲדָם. טוֹב לַחֲסוֹת בִּיהוָה מִבְּטַח בְּנִדְיָבִים. כָּל גּוֹיִם סָבְבוּנִי, בְּשֵׁם
יְהוָה כִּי אֲמִילֶם. סְבֻוּנִי גַם סָבְבוּנִי, בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילֶם. סְבֻוּנִי כְּדַבְרֵים, דַּעְכוּ כְּאִשׁ קוֹצִים, בְּשֵׁם יְהוָה כִּי
אֲמִילֶם. רַחֵם רַחֵם דַּחֵם דַּחֵם לִנְפֹל, וְיְהוָה עֲזָרֵנִי. עֲזֵי וְזָמַרְתָּ יְהוָה וְיֵהִי לִי לִישׁוּעָה. קוֹל רִנָּה וְיִשׁוּעָה בְּאֵהֱלֵי צְדִיקִים,
יְמִין יְהוָה עֲשֶׂה חֵיל. יְמִין יְהוָה רֹמְמָה, יְמִין יְהוָה עֲשֶׂה חֵיל. לֹא אֲמוֹת כִּי אַחִיָּה, וְאֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה. יִסְדֵּר
יִסְדֵּרנִי יְהוָה, וְלִמּוֹת לֹא נִתְנַנְנִי. פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק, אָבֹא בָם, אוֹדֶה יְהוָה. זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה, צְדִיקִים יִבְאוּ בוֹ.

אוֹדֶךָ כִּי עֲנִיתָנִי וְתֵהִי לִי לִישׁוּעָה.
אוֹדֶךָ כִּי עֲנִיתָנִי וְתֵהִי לִי לִישׁוּעָה.
אָבֶן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים הֵיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה.
אָבֶן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים הֵיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה.
מֵאֵת יְהוָה הֵיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאוֹת בְּעֵינֵינוּ.
מֵאֵת יְהוָה הֵיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאוֹת בְּעֵינֵינוּ.
זֶה הַיּוֹם עֲשֶׂה יְהוָה. נְגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ.
זֶה הַיּוֹם עֲשֶׂה יְהוָה. נְגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ.
אָנָּה יְהוָה, הוֹשִׁיעָה נָא. אָנָּה יְהוָה, הוֹשִׁיעָה נָא.
אָנָּה יְהוָה, הַצְּלִיחָה נָא. אָנָּה יְהוָה, הַצְּלִיחָה נָא.

בְּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְהוָה, בְּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְהוָה.
בְּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְהוָה, בְּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְהוָה.
אֵל יְהוָה וַיֵּאָדָּר לָנוּ. אֶסְרוּ חַג בְּעַבְתִּים עַד קָרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ.
אֵל יְהוָה וַיֵּאָדָּר לָנוּ. אֶסְרוּ חַג בְּעַבְתִּים עַד קָרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ.
אֵלֵי אֲתָהּ וְאוֹדֶךָ, אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמֶךָ.
אֵלֵי אֲתָהּ וְאוֹדֶךָ, אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמֶךָ.
הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ.
הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ.

הודו ליהוה כי טוב כי לעולם חסדו.
 הודו לאלהי האלהים כי לעולם חסדו.
 הודו לאדני האדנים כי לעולם חסדו.
 לעשה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו.
 לעשה השמים בתבונה כי לעולם חסדו.
 לרוקע הארץ על המים כי לעולם חסדו.
 לעשה אורים גדלים כי לעולם חסדו.
 את השמש לממשלת ביום כי לעולם חסדו.
 את הירח וכוכבים לממשלות בלילה כי לעולם חסדו.
 למכה מצרים בבכוריהם כי לעולם חסדו.
 ויוצא ישראל מתוכם כי לעולם חסדו.
 ביד חזקה ובזרוע נטויה כי לעולם חסדו.
 לגיור ים סוף לגזרים כי לעולם חסדו.
 והעביר ישראל בתוכו כי לעולם חסדו.
 ונער פרעה וחילו בים סוף כי לעולם חסדו.
 למוליך עמו במדבר כי לעולם חסדו.
 למכה מלכים גדלים כי לעולם חסדו.
 ויהרג מלכים אדירים כי לעולם חסדו.
 לסיחון מלך האמרי כי לעולם חסדו.
 ולעוג מלך הבשן כי לעולם חסדו.
 ונתן ארצם לנחלה כי לעולם חסדו.
 נחלה לישראל עבדו כי לעולם חסדו.
 שבשפלנו זכר לנו כי לעולם חסדו.
 ויפקנו מצרינו כי לעולם חסדו.
 נתן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו.
 הודו לאל השמים כי לעולם חסדו.

נשמת כל חי תברך את שמך, יהוה אלהינו, ורוח כל בשר תפאור ותרומם זכרך, מלכנו, תמיד. מן העולם ועד העולם אתה אל,
 ומבלעדיך אין לנו מלך גואל ומושיע, פודה ומציל ומפנים ומרחם בכל עת צרה וצוקה. אין לנו מלך אלא אתה. אלהי הראשונים
 והאחרונים, אלוהי כל בריות, אדון כל תולדות, המהלל ברב התשבחות, המנהיג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים. ויהוה לא יגום
 ולא יישן המעורר ישנים והמקיץ נרדמים, והמשיח אלמים והמתיר אסורים והסומך נופלים והזוקף כפופים. לך לבדך אנחנו מודים.

אלו פינו מלא שידה בים, ולשוננו רנה בהמון גליו, ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע, ועינינו מאירות כשמש וכירח, וידינו פרושות
 כנשרי שמים, ורגליו קלות כאילות, אין אנחנו מספיקים להודות לך, יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, ולברך את שמך על אחת
 מאלף אלפים ורבי רבבות פעמים הטובות שעשית עם אבותינו ועמנו. ממצרים גאלתנו, יהוה אלהינו, ומבית עבדים

פדיתנו, ברעב זנתנו ובשבע כלפלתנו, מחרב הצלתנו ומדבר מלדתנו, ומחלים רעים ונאמנים דליתנו. עד הנה עזרנו רחמיך ולא עזבונו חסדיך, ואל תטשנו, יהוה אלהינו, לנצח. על בן אברים שפלגת בנו ורוח ונשמה שנפחת באפינו ולשון אשר שמת בפינו הן הם יודו ויברכו וישבחו ויפארו וירוממו ויעריצו ויקדישו וימליכו את שמך מלפנו. כי כל פה לך יודה, וכל לשון לך תשבוע, וכל בך לך תכרע, וכל קומה לפניך תשתחוה, וכל לבבות ייראוך, וכל קרב וכליות יזמרו לשמך. כדבר שכתוב, כל עצמתי תאמרנה, יהוה מי כמוך מציל עני מחזק מפנו ועני ואביון מגזלו. מי ידמה לך ומי ישוה לך ומי יערך לך האל הגדול, הגבור והנורא, אל עליון, קנה שמים וארץ. נהלך ונשבחך ונפאריך ונברך את שם קדשך, כאמור: לדוד, ברכי נפשי את יהוה וכל קרבי את שם קדשו. האל בתעצמות עזך, הגדול בכבוד שמך, הגבור לנצח והנורא בנוראותיך, המלך היושב על כסא רם ונשא. שוכן עד מרום וקדוש שמו. וכתוב: רננו צדיקים ביהוה, לישירים נאווה תהלה.

בפי ישירים תתהלל,
ובדברי צדיקים תתברך,
ובלשון חסידים תתרום,
ובקרוב קדושים תתקדש.

ובמקהלות רבבות עמך בית ישראל ברנה יתפאר שמך, מלפנו, בכל דור ודור, שכן חובת כל היצורים לפניך, יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, להודות להלל לשבח, לפאר לרומם להדר לברך, לעלה ולקלס על כל דברי שירות ותשבחות דוד בן ישי עבדך משיחך.

בכו, ישתבח שמך לעד מלפנו האל המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ, כי לך נאה יהוה אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד, שיר, ושבחה, הלל, וזמרה, עז, וממשלה, נצח, גדלה, גבורה, תהלה, ותפארת, קדשה, ומלכות. ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש, ומעולם ועד עולם אתה אל

יהללך יהוה אלהינו כל מעשיך, וחסידך צדיקים עושי רצונך, וכל עמך בית ישראל ברנה יודו ויברכו, וישבחו ויפארו, וירוממו ויעריצו, ויקדישו וימליכו את שמך, מלפנו. כי לך טוב להודות ולשמך נאה לזמר, כי מעולם ועד עולם אתה אל. ברוך אתה יהוה, מלך מהלל בתשבחות.

שותים כוס רביעית בהסיבה, ולאחריה מברכים.

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, על הגפן ועל פרי הגפן, ועל תנובת השדה, ועל ארץ חמדה טובה ורחבה שרצית והנחלת לאבותינו, לאכל מפריה ולשבע מטובה. רחם יהוה אלהינו עלינו ועל ישראל עמך, ועל ירושלים עירך, ועל ציון משכן כבודך, ועל מזבחך, ועל היכלך. ובנה ירושלים עיר הקדש במהרה בימינו. והעלנו לתוכה ושמחנו בבנינה. ונברכך עליה בקדשה ובטהרה ושמחנו ביום חג המצות הזה, ביום טוב מקרא קדש הזה. כי אתה טוב ומטיב לכל ונודה לך יהוה אלהינו על הארץ ועל פרי גפנה ברוך אתה יהוה, על הארץ ועל פרי גפנה.

חסל סדור פסח כהלכתו, ככל משפטו וחקתו.
 כאשר זכינו לסדר אותו כן נזכה לעשותו.
 אך שוכן מעונה, קומם קהל עדת מי מנה.
 בקרוב נהל נטעי כנה פדוים לציון ברנה.
 לשנה הבאה בירושלים הבנויה.

ובכן ויהי בחצי הלילה

אז רוב נסים הפלאות בלילה,
 בראש אשמורת זה הלילה,
 גר צדק נצחתו פנחלק לו לילה,
 ויהי בחצי הלילה.

הנת מלך גרר בחלום הלילה,
 הפחדת ארמי באמש לילה,
 וישר ישדאל למלאך ויוכל לו לילה,
 ויהי בחצי הלילה.

זרע בכורי פתרוס מחצת בחצי הלילה,
 חילם לא מצאו בקומם בלילה,
 טיסת נגיד חרשת סלית בכוכבי לילה,
 ויהי בחצי הלילה.

יעץ מחרף לנופף אווי, הובשת פגריו בלילה,
 פרע פל ומצבו באישון לילה,
 לאיש חמודות נגלה רז חזות לילה,
 ויהי בחצי הלילה.

משתפר בכלי קדש נהרג בו בלילה,
 נושע מבור אריות פותר בעתותי לילה,
 שנאה נטר אגגי וכתב ספרים בלילה,
 ויהי בחצי הלילה.

עוררת נצחך עליו בנדר שנת לילה,
 פורה תדרוך לשומר מה מלילה,
 צרח כשומר ושח אתא בקר וגם לילה,
 ויהי בחצי הלילה.

קרב יום אשר הוא לא יום ולא לילה,
 רם הודע פי לך היום אף לך הלילה,
 שומרים הפקד לעירך כל היום וכל הלילה,
 תאיר כאור יום חשכת לילה.
 ויהי בחצי הלילה.

וּבְכֵן וַאֲמַרְתֶּם זִבְחַת פֶּסַח

אִמְּךָ גְבוּרֹתֶיךָ הַפְּלֵאֲתָהּ בַּפֶּסַח,
בְּרֵאשׁ כָּל מוֹעֲדוֹת נִשְׁאֲתָהּ פֶּסַח,
גְּלִיתָ לְאֶזְרָחֵי חֲצוֹת לַיִל פֶּסַח,
וַאֲמַרְתֶּם זִבְחַת פֶּסַח.

דִּלְתִּיּוֹ דְּפָקֶתָהּ כָּחֵם הַיּוֹם בַּפֶּסַח,
הִסְעִיד נּוֹצְצִים עֲגוֹת מִצּוֹת בַּפֶּסַח,
וְאֵל הַבְּקָר רֵץ זָכַר לְשׁוֹר עֶרְךָ פֶּסַח,
וַאֲמַרְתֶּם זִבְחַת פֶּסַח.

זוּעְמוֹ סְדוּמִים וְלוֹהֵטוֹ בְּאֵשׁ בַּפֶּסַח,
חֲלִץ לוֹט מֵהֶם וּמִצּוֹת אָפָה בְּקֶץ פֶּסַח,
טֹאטֹאטֹא אֲדַמַּת מֶף וְנֶף בְּעֶבְרֶךָ בַּפֶּסַח,
וַאֲמַרְתֶּם זִבְחַת פֶּסַח.

יְהִי רֵאשׁ כָּל אֹן מְחַצֶּת בְּלַיִל שְׁמוֹר פֶּסַח,
כְּבִיר, עַל בֶּן בְּכוֹר פֶּסַחְתָּ בְּדַם פֶּסַח,
לְבַלְתִּי תַת מִשְׁחִית לְבֵא בְּפִתְחֵי בַּפֶּסַח,
וַאֲמַרְתֶּם זִבְחַת פֶּסַח.

מְסַגְּרַת סְגָרָה בְּעֵתוֹתֵי פֶסַח,
נִשְׁמְדָה מְדִין בְּצִלְלֵי שְׁעוֹרֵי עֶמֶר פֶּסַח,
שׁוֹרְפוֹ מִשְׁמַנֵּי פּוֹל וְלוֹד בִּיקָד יְקוֹד פֶּסַח,
וַאֲמַרְתֶּם זִבְחַת פֶּסַח.

עוֹד הַיּוֹם בְּנֵב לְעֵמוֹד עַד גְּעָה עוֹנֵת פֶּסַח,
פֶּס יָד כְּתֻבָּה לְקַעֲקַע צוֹל בַּפֶּסַח,
צָפָה הַצִּפִּית עֶרוֹךְ הַשְּׁלֶחֶן בַּפֶּסַח,
וַאֲמַרְתֶּם זִבְחַת פֶּסַח.

קָהַל כְּנֶסֶה הִרְסָה לְשִׁלְשׁ צוּם בַּפֶּסַח,
רֵאשׁ מִבֵּית רִשְׁעֵי מְחַצֶּת בְּעֶץ חֲמִשִּׁים בַּפֶּסַח,
שְׁתִּי אֱלֹהֵי רַגְעֵי תְּבִיא לְעוֹצֵצֵי בַּפֶּסַח,
תַּעֲזוּ יָדְךָ וְתִרוּסֵם יְמִינְךָ כְּלִיל הַתְּקַדֵּשׁ חַג פֶּסַח,
וַאֲמַרְתֶּם זִבְחַת פֶּסַח.

כִּי לֹא נֶאֱמַר, כִּי לֹא יֵאָדָה.

אֲדִיר בְּמִלּוּכָה, בְּחוֹר כְּהִלְכָה, גְּדוּדֵי יִאֲמָרוּ לוֹ:
לֶךְ וּלְךָ, לֶךְ כִּי לֶךְ, לֶךְ אִף לֶךְ, לֶךְ יְהוּה הַמְּמַלְכָה,
כִּי לֹא נֶאֱמַר, כִּי לֹא יֵאָדָה.

דגול במלוכה, הדור פהלכה, ותיקיו יאמרו לו:
 לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יהוה הממלכה,
 פי לו נאה, פי לו יאה.

זכאי במלוכה, חסין פהלכה טפסריו יאמרו לו:
 לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יהוה הממלכה,
 פי לו נאה, פי לו יאה.

יחיד במלוכה, פביר פהלכה למודיו יאמרו לו:
 לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יהוה הממלכה,
 פי לו נאה, פי לו יאה.

מושל במלוכה, נודא פהלכה סביביו יאמרו לו:
 לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יהוה הממלכה,
 פי לו נאה, פי לו יאה.

עניו במלוכה, פודה פהלכה, צדיקיו יאמרו לו:
 לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יהוה הממלכה,
 פי לו נאה, פי לו יאה.

קדוש במלוכה, רחום פהלכה שנאניו יאמרו לו:
 לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יהוה הממלכה,
 פי לו נאה, פי לו יאה.

תקיף במלוכה, תומך פהלכה תמימיו יאמרו לו:
 לך ולך, לך פי לך, לך אף לך, לך יהוה הממלכה,
 פי לו נאה, פי לו יאה.

אדיר הוא יבנה ביתו בקרוב.

**במהרה, במהרה, בימינו בקרוב.
 אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.**

בחור הוא, גדול הוא, דגול הוא יבנה ביתו בקרוב.
**במהרה, במהרה, בימינו בקרוב.
 אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.**

הדור הוא, ותיק הוא, זכאי הוא יבנה ביתו בקרוב.
**במהרה, במהרה, בימינו בקרוב.
 אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.**

חסיד הוא, טהור הוא, יחיד הוא יבנה ביתו בקרוב.
**במהרה, במהרה, בימינו בקרוב.
 אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.**

פביר הוא, למוד הוא, מלך הוא יבנה ביתו בקרוב.
**במהרה, במהרה, בימינו בקרוב.
 אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.**

נורא הוא, סגיב הוא, עוזו הוא יבנה ביתו בקרוב.
במהרה, במהרה, בימינו בקרוב.
אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

פודה הוא, צדיק הוא, קדוש הוא יבנה ביתו בקרוב.
במהרה, במהרה, בימינו בקרוב.
אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

רחום הוא, שדי הוא, תקיף הוא יבנה ביתו בקרוב.
במהרה, במהרה, בימינו בקרוב.
אל בנה, אל בנה, בנה ביתך בקרוב.

אחד מי יודע?

אחד אני יודע: אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שנים מי יודע?

שנים אני יודע: שני לחות הברית. אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

תשעה מי יודע?

תשעה אני יודע: תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבטא, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

עשרה מי יודע?

עשרה אני יודע: עשרה דבריאי, תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבטא, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

אחד עשר מי יודע?

אחד עשר אני יודע: אחד עשר פוכביאי, עשרה דבריאי, תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבטא, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שנים עשר מי יודע?

שנים עשר אני יודע: שנים עשר שבטיאי, אחד עשר פוכביאי, עשרה דבריאי, תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבטא, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שלשה עשר מי יודע?

שלשה עשר אני יודע: שלשה עשר מדאי. שנים עשר שבטיאי, אחד עשר פוכביאי, עשרה דבריאי, תשעה ירחי לדה, שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבטא, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שלשה מי יודע?

שלשה אני יודע: שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

ארבעה מי יודע?

ארבעה אני יודע: ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

חמשה מי יודע?

חמשה אני יודע: חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

ששה מי יודע?

ששה אני יודע: ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שבעה מי יודע?

שבעה אני יודע: שבעה ימי שבטא, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

שמונה מי יודע?

שמונה אני יודע: שמונה ימי מילה, שבעה ימי שבטא, ששה סדרי משנה, חמשה חומשי תורה, ארבע אמהות, שלשה אבות, שני לחות הברית, אחד אלהינו שבשמים ובארץ.

וְאַתָּא תּוֹרָא וְשִׁתָּה לְמִיָּא, דְּכַבָּה לְנוֹרָא, דְּשָׂרְף לְחוּטְרָא,
 דְּהִפָּה לְכַלְבָּא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוּנְרָא, דְּאַכְלָה לְגִדְיָא, דְּזַבִּין אַבָּא
 בְּתַרֵּי זַוְיָ.
חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא הַשּׁוּחַט וְשַׁחַט לְתוֹרָא, דְּשִׁתָּה לְמִיָּא, דְּכַבָּה לְנוֹרָא,
 דְּשָׂרְף לְחוּטְרָא, דְּהִפָּה לְכַלְבָּא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוּנְרָא, דְּאַכְלָה
 לְגִדְיָא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיָ.
חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא מְלֹאךְ הַמּוֹת וְשַׁחַט לְשׁוּחַט, דְּשַׁחַט לְתוֹרָא, דְּשִׁתָּה
 לְמִיָּא, דְּכַבָּה לְנוֹרָא, דְּשָׂרְף לְחוּטְרָא, דְּהִפָּה לְכַלְבָּא,
 דְּנִשְׁךְ לְשׁוּנְרָא, דְּאַכְלָה לְגִדְיָא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיָ.
חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשַׁחַט לְמְלֹאךְ הַמּוֹת,
 דְּשַׁחַט לְשׁוּחַט, דְּשַׁחַט לְתוֹרָא, דְּשִׁתָּה לְמִיָּא, דְּכַבָּה
 לְנוֹרָא, דְּשָׂרְף לְחוּטְרָא, דְּהִפָּה לְכַלְבָּא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוּנְרָא,
 דְּאַכְלָה לְגִדְיָא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיָ.
חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא

דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיָ, חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.
 וְאַתָּא שׁוּנְרָא וְאַכְלָה לְגִדְיָא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיָ.
חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא כַלְבָּא וְנִשְׁךְ לְשׁוּנְרָא, דְּאַכְלָה לְגִדְיָא, דְּזַבִּין אַבָּא
 בְּתַרֵּי זַוְיָ.
חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא חוּטְרָא וְהִפָּה לְכַלְבָּא, דְּנִשְׁךְ לְשׁוּנְרָא, דְּאַכְלָה
 לְגִדְיָא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיָ.
חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא נוֹרָא וְשָׂרְף לְחוּטְרָא, דְּהִפָּה לְכַלְבָּא, דְּנִשְׁךְ
 לְשׁוּנְרָא, דְּאַכְלָה לְגִדְיָא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיָ.
חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

וְאַתָּא מִיָּא וְכַבָּה לְנוֹרָא, דְּשָׂרְף לְחוּטְרָא, דְּהִפָּה לְכַלְבָּא,
 דְּנִשְׁךְ לְשׁוּנְרָא, דְּאַכְלָה לְגִדְיָא, דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיָ.
חַד גְּדִיָּא, חַד גְּדִיָּא.

